

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Markéty Wildové a soudkyň JUDr. Blanky Bendové a Mgr. Kateřiny Sedlákové ve věci

žalobce: **Ing. Petr V.**, narozený dne xxx
bytem xxx, xxx
zastoupený advokátem JUDr. Petrem Kamenčákem
sídlem Dvořákova 26, 702 00 Ostrava

proti

žalované: **Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti**, IČO 00025429
sídlem Vyšehradská 16, 128 00 Praha 2
za kterou jedná Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových,
sídlem Rašínovo nábřeží 390/42, 128 00 Praha 2

o zaplacení 300 000 Kč s příslušenstvím,

k odvolání žalobce a žalované proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 2. listopadu 2017, č. j. 29 C 88/2016-320,

takto:

- I. Rozsudek soudu I. stupně **se** ve vyhovujícím výroku o věci samé (ad I) ohledně částky 40 000 Kč spolu s úrokem z prodlení ve výši 8,05% ročně z této částky od 26. 5. 2016 do zaplacení **potvrzuje**, ohledně zbývajících 35 000 Kč s příslušenstvím **se mění** tak, že žaloba se zamítá.
- II. Rozsudek soudu I. stupně **se** v zamítavém výroku o věci samé (ad II) **potvrzuje**.
- III. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení před soudem I. stupně částku 34 693,52 Kč do 3 dnů od právní moci rozsudku k rukám JUDr. Petra Kamenčáka, advokáta.
- IV. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci na náhradě nákladů odvolacího řízení částku 9 013,29 Kč do 3 dnů od právní moci rozsudku k rukám JUDr. Petra Kamenčáka, advokáta.

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Abrahámová.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem soud I. stupně uložil žalované povinnost zaplatit žalobci částku 75 000 Kč spolu se zákonným úrokem z prodlení od 26. 5. 2016 do zaplacení (výrok I), zamítl žalobu se žádostí o zaplacení částky 225 000 Kč s příslušenstvím (výrok II) a žalobci přiznal právo na náhradu nákladů řízení ve výši 21 339,02 Kč (výrok III).
2. Takto rozhodl o žalobě, kterou se žalobce domáhal peněžitého zadostiučinění za nemajetkovou újmu ve výši 300 000 Kč s příslušenstvím, vzniklou mu v důsledku nezákonného trestního stíhání. Tvrdil, že dne 19. 9. 2012 bylo zahájeno jeho trestní stíhání pro zločin zpronevěry, které bylo ukončeno zprošťujícím rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 18. 3. 2015, jenž nabyl právní moci dne 16. 6. 2015. Trestní stíhání nepříznivě ovlivnilo jeho soukromý i pracovní život. Předně byl vystaven psychickému tlaku, neboť mu hrozil až desetiletý trest odnětí svobody, jeho do té doby spokojené manželství bylo poznamenáno hádkami a roztržkami, došlo k poškození jeho dobrého jména v místě bydliště i u obchodních partnerů a nemohl se koncentrovat na práci (oproti předešlým rokům poklesly jeho příjmy). Objevil se dokonce v televizní reportáži, kde byl zachycen v budově soudu, na což reagovali lidé z okruhu jeho známých a přátel.
3. Soud I. stupně vyšel ze skutkových zjištění, podrobně rozvedených v písemném odůvodnění napadeného rozsudku, na něž se pro stručnost poukazuje. Jako zásadní lze shrnout, že proti žalobci bylo usnesením Policie České republiky Krajského ředitelství policie Moravskoslezského kraje ze dne 19. 9. 2012, č. j. KRPT-78530/TC-2012-070082, zahájeno trestní stíhání pro zločin zpronevěry dle § 206 odst. 1 odst. 4 písm. d) trestního zákoníku a pro zločin zpronevěry dle § 206 odst. 1 odst. 5 písm. a) trestního zákoníku. Žalobce se obvinění od počátku bránil, proti usnesení podal stížnost, ta však byla jako nedůvodná zamítnuta. Usnesením ze dne 8. 1. 2013 bylo jeho obvinění rozšířeno o další skutek, proti čemuž se opětovně (a bez úspěchu) bránil stížností. V dubnu 2013 podalo Krajské státní zastupitelství v Ostravě obžalobu, které byl žalobce zproštěn rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. 12. 2013, č. j. 50 T 3/2013-1334. K odvolání státního zástupce byl rozsudek přezkoumán Vrchním soudem v Olomouci, který jej usnesením ze dne 15. 5. 2014, č. j. 4 To 13/2014-1369, zrušil a věc vrátil soudu I. stupně k dalšímu řízení. Opětovně byl žalobce zproštěn obžaloby dne 18. 3. 2015, a to z důvodu, že skutky nejsou trestným činem. Trestní stíhání tak trvalo necelé tři roky. Žalobce uplatnil svůj nárok na odškodnění za nezákonné trestní stíhání u žalované dne 25. 11. 2015 a ta (v dopise ze dne 7. 10. 2016) konstatovala porušení práva a omluvila se. Tuto formu zadostiučinění však soud I. stupně neměl za dostatečnou. S odkazem na § 31a odst. 1 a 2 zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), dále jen „zákon č. 82/1998 Sb.“, vzal vedle samotné délky trestního řízení v úvahu skutečnost, že žalobce byl ohrožen trestem odnětí svobody v rozmezí 6 až 10 let. On i jeho rodina byli vystaveni psychické zátěži, mezi žalobcem a jeho manželkou docházelo k hádkám (ta zvažovala i rozvod). Naproti tomu dotazy orgánů činných v trestním řízení na obecní úřad v místě žalobcova bydliště kvůli jeho případným přestupkům či odvysílání televizní reportáže, věnované zcela jiné kauze, v níž se žalobce objevil v záběru jen náhodou, neměl soud I. stupně z hlediska dopadů trestního stíhání do žalobcova života (jeho pověsti) za nikterak významné. Za přiměřenou částku zadostiučinění za utrpěnou nemajetkovou újmu považoval částku 75 000 Kč, ve zbytku žalobu zamítl. Procesně úspěšnému žalobci pak přiznal plnou náhradu nákladů řízení, představovanou odměnou a náhradami jeho advokáta, které určil dle vyhl. č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), dále jen „advokátní tarif“.
4. Proti tomuto rozsudku podali oba účastníci včasné odvolání.

5. Žalobce napadl odvoláním zamítavý výrok ve věci samé (ad II) a výrok o náhradě nákladů řízení (ad III). Namítal, že soud I. stupně nedostatečně přihlédl ke všem okolnostem trestního stíhání a neobjasnil, jak stanovil „roční částku odškodnění“. Přiznané zadostiučinění má za nízké a neodpovídající okolnostem jeho případu. Při jednání odvolacího soudu doplnil, že trestní stíhání, především hrozba vysokého trestu, poznamenala jeho zdravotní stav, byť tuto skutečnost není schopen objektivně doložit. Středobodem jeho života byla vždy jeho práce (podnikání) a v tomto ohledu také nejvíce pociťuje újmu, již mu trestní stíhání způsobilo. Žalobce pozbyl chuť a energii věnovat se podnikatelské činnosti, nemohl se na ni koncentrovat a jeho příjmy z ní výrazně poklesly, což by mělo být do výše odškodnění promítnuto. Za nesprávný má žalobce i výrok o nákladech řízení, kdy mu soud I. stupně nepřiznal cestovné vlakem na jednání dne 7. 9. 2017 za dvě osoby (žalobce a jeho advokát) a odměnu spolu s režijními paušály za dva úkony právní služby (podání ze dne 27. 12. 2016 a 31. 8. 2017, učiněná na výzvu soudu). Navrhl, aby odvolací soud rozsudek soudu I. stupně v napadeném rozsahu změnil, přiznal žalobci odškodnění až do žalobou uplatněné výše a rovněž správnou výši nákladů řízení, včetně řízení odvolacího.
6. Žalovaná se odvolala do vyhovujícího výroku o věci samé (ad I) a do výroku o nákladech řízení (ad III). Namítala, že soud I. stupně nesprávně hodnotil jednotlivé složky určující výši zadostiučinění. Žalobce byl stíhán pro trestný čin zpronevěry, tedy majetkovou trestnou činnost, obecně nemající nijak dehonestující charakter jako je tomu např. u násilné trestné činnosti. Trestní stíhání v jeho případě trvalo necelé tři roky (33 měsíců), což lze považovat za středně způsobilé přičinit se o vznik nemajetkové újmy. Ani konkrétní zásah do žalobcovy osobní sféry nebyl zjištěn v nijak intenzivní podobě. Přiznaná výše odškodnění odpovídající částce 2 300 Kč za jeden měsíc trestního stíhání proto neodpovídá výši poskytované soudy v obdobných případech. Žalovaná navrhl, aby odvolací soud rozsudek soudu I. stupně ve výroku I změnil a žalobu zamítl, neboť dostatečnou formou zadostiučinění je již sama omluva, případně aby jej v tomto rozsahu zrušil a věc vrátil soudu I. stupně k dalšímu řízení.
7. K výzvě odvolacího soudu, aby účastníci odvolací námitku týkající se výše přiznaného zadostiučinění doplnili porovnáním s jinými (obdobnými) případy, žalovaná poukázala na rozsudky zdejšího soudu sp. zn. 51 Co 95/2011, 16 Co 353/2013 a 55 Co 340/2010, kde předmětem bylo zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou nezákonným trestním stíháním pro majetkovou trestnou činnost a kde byly přiznány částky pohybující se v rozmezí od 345 Kč do 1 785 Kč za měsíc. Žalobce se dovolával rozhodnutí Nejvyššího soudu ve věci sp. zn. 30 Cdo 743/2017, případně 30 Cdo 1684/2010, kde byla poškozeným přiznána částka odpovídající 100 000 Kč za rok nezákonného trestního stíhání, která dle jeho názoru aktuálně odpovídá představě vyšších soudů o slušné a spravedlivé kompenzaci nemajetkové újmy.
8. Odvolací soud přezkoumal z podnětu podaných odvolání napadený rozsudek, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo (§ 212, § 212a odst. 1, 5 o. s. ř.), a dospěl k závěru, že odvolání žalované je částečně důvodné, žalobcovo nikoliv.
9. Zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou trestním stíháním, které neskončilo pravomocným odsuzujícím rozsudkem, se poskytuje podle § 31a odst. 2 zákona č. 82/1998 Sb., které je normou s relativně neurčitou hypotézou, která není stanovena přímo právním předpisem, a jenž tak přenechává soudu, aby podle svého uvážení v každém jednotlivém případě vymezil sám hypotézu právní normy ze širokého, předem neomezeného okruhu okolností. Soudy při stanovení formy či výše zadostiučinění vychází především z povahy trestní věci, též z délky trestního stíhání, a především dopadů trestního stíhání do osobnostní sféry poškozené osoby. Forma a případná výše zadostiučinění nesmí být v rozporu s obecně sdílenou představou spravedlnosti, tj. její přiznání je nad rámec konstatování porušení práva namístež pouze tehdy, jestliže by se z hlediska obecné slušnosti poškozenému satisfakce skutečně mělo dostat (viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 6. 2012, sp. zn. 30 Cdo 2813/2011).

10. Výše zadostiučinění přiznaného podle § 31a odst. 2 zákona č. 82/1998 Sb. na náhradě nemajetkové újmy způsobené trestním stíháním, které skončilo zproštěním obžaloby nebo zastavením, musí odpovídat výši zadostiučinění přiznaného v případech, které se s projednávanou věcí v podstatných znacích shodují; významnější odchylka je možná jen tehdy, bude-li soudem řádně a přesvědčivě zdůvodněna. Nelze-li nalézt takový případ, který by se v podstatných znacích shodoval s projednávanou věcí, je třeba provést srovnání s jinými případy náhrad nemajetkové újmy (např. z titulu odpovědnosti státu za nezákonné omezení osobní svobody, nepřiměřenou délku řízení, náhrady nemajetkové újmy na zdraví ve formě bolestného nebo ztížení společenského uplatnění, újmy na osobnostních právech v rámci ochrany osobnosti, újmy z titulu porušení zákazu diskriminace podle obecné úpravy i v pracovněprávních vztazích apod.). Soud přitom neopomene uvést podstatné společné a rozdílné znaky a v odůvodnění svého rozhodnutí vysvětlit, jakým způsobem se tyto společné a rozdílné znaky promítly do výše stanoveného zadostiučinění, tj. z jakého důvodu je přiznané zadostiučinění přiměřené ve srovnání s jiným zadostiučiněním přiznaným z jiného právního důvodu. Nebude-li možné postupovat ani podle jiného případu náhrady nemajetkové újmy, je třeba stanovit přiměřené zadostiučinění v takové výši, která bude odpovídat ekonomické realitě České republiky a tomu, co by obecně bylo vnímáno jako spravedlivé (např. s ohledem na cenovou úroveň nebo výši průměrné mzdy). V každém případě je primárně na žalobci, aby zvolil přesvědčivé srovnání, podle kterého jeho újma z hlediska spravedlnosti není menší než újma jiná, za kterou se přiznává minimálně žalovaná částka (viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 16. 9. 2015, sp. zn. 30 Cdo 1747/2014).
11. Odvolací soud porovnal daný případ s případy, předestřeny účastníky, a dospěl k závěru, že žalobcem požadovanou výši zadostiučinění (100 000 Kč za rok trvání trestního stíhání) nelze mít za adekvátní zjištěným okolnostem tohoto případu. Věc, s níž žalobce svůj případ porovnává a která byla řešena zdejším odvolacím soudem pod sp. zn. 91 Co 22/2016 a následně byla předmětem dovolacího řízení pod sp. zn. 30 Cdo 743/2017, totiž vykazuje podstatné skutkové odlišnosti. Byť podobně jako je tomu v posuzované věci byl poškozený stíhán pro majetkovou trestnou činnost (podvod), hrozil mu trest odnětí svobody v rozmezí 2 až 8 let, trestní stíhání trvalo 3 roky a ke zproštění obžaloby došlo dle § 226 písm. b) trestního řádu, následky trestního stíhání v osobnostní sféře poškozeného byly oproti žalobcovu případu mnohem výraznější. Na rozdíl od žalobce (který byl již napoprvé obžaloby zproštěn) byl poškozený v této věci nepravomocně odsouzen a zejména tato skutečnost znamenala nárůst negativních dopadů do jeho osobnostní a profesní sféry. Byla s ním vypovězena smlouva, na základě které vykonával svou profesní činnost (závodního lékaře), takže musel změnit formu výkonu této činnosti a poskytovat lékařskou péči v rámci nově založené obchodní společnosti. Byl dále vystaven nepříjemným situacím, neboť o svém trestním stíhání musel informovat profesní organizace, jejichž byl členem a musel snášet negativní reakce pacientů s svého okolí. V souvislosti s trestním řízením mu byl zajištěn i jeho zbrojní průkaz, v důsledku čehož se nemohl věnovat své zálibě v myslivecké činnosti.
12. Rozhodnutí předložená žalovanou vykazovala shodné znaky s nyní souzenou věcí v tom, že ve všech případech byli poškození, dosud bezúhonní lidé, stíhání pro majetkovou trestnou činnost, přičemž dopady do osobnostní sféry poškozených záležely především ve zhoršení jejich zdravotního (hlavně psychického) stavu. Ve věci řešené zdejším soudem pod sp. zn. 55 Co 340/2010 byl poškozený stíhán pro trestný čin pojistného podvodu dle § 205 odst. 2, odst. 3 trestního zákona, za který mu hrozil trest odnětí svobody v rozmezí dva až osm let. Před soudem prvního stupně byl nejprve uznán vinným ze spáchání tohoto trestného činu a teprve po zrušení rozsudku odvolacím soudem byl napodruhé zproštěn obžaloby dle § 226 písm. b) trestního řádu. Poškozený již dříve trpěl psychickými problémy, avšak ty se v důsledku trestního stíhání ještě více prohloubily. Za dva a půl roku trvající trestní stíhání bylo poškozenému přiznáno zadostiučinění ve výši 10 000 Kč (tj. 333 Kč za měsíc). V další věci, která byla

u zdejšího soudu projednávána pod sp. zn. 51 Co 95/2011, šlo o nezákonné trestní stíhání pro zpronevěru a poškozený byl ohrožen trestem odnětí svobody až na tři roky. Obdobně jako v předchozím případě byl poškozený nejprve nepravomocně odsouzen a teprve po zrušení prvostupňového rozsudku odvolacím soudem byl zproštěn obžaloby, v tomto případě však dle § 226 písm. a) trestního řádu, neboť nebylo prokázáno, že se stal skutek, pro nějž byl stíhán. V souvislosti s trestním stíháním, které trvalo přibližně 19 měsíců, byl poškozený léčen pro přetrvávající stres a deprese. Za způsobenou nemajetkovou újmu mu soud přiznal 30 000 Kč (tj. 1 578 Kč za měsíc). V posledním porovnávaném případě, ve věci vedené u zdejšího soudu pod sp. zn. 16 Co 353/2013, byl poškozený stíhán pro zpronevěru, za niž mu hrozil trest odnětí svobody až 8 let. Také zde došlo nejprve k nepravomocnému odsouzení poškozeného, který byl obžaloby zproštěn až po zrušujícím usnesení odvolacího soudu. Poškozený byl trestním stíháním negativně ovlivněn, projevilo se především na jeho zdraví (stres projevující se nejen na psychickém ale sekundárně i na fyzickém stavu). Za újmu vzniklou v souvislosti s trestním stíháním trvajícím 9 let a 3 měsíce bylo poškozenému civilním soudem přiznáno zadostiučinění ve výši 200 000 Kč (tj. 1 820 Kč za měsíc).

13. Lze zrekapitulovat, že v nyní posuzované věci byl žalobce stíhán pro majetkovou trestnou činnost (zpronevěru), s níž je obecně spojováno nižší společenské odsouzení než s trestnou činností proti životu a zdraví. Intenzitu újmy však na druhou stranu zvyšovalo ohrožení vyšším trestem odnětí svobody (až na deset let). Žalobce byl obžaloby zproštěn dle § 226 písm. b) trestního řádu, tedy z „druhého nejpříznivějšího“ důvodu. Stalo se tak (na rozdíl od případů shora) hned napoprvé, a tudíž žalobce, třebaže trestní řízení nadále pokračovalo, nebyl vystaven negativním dopadům (byť nepravomocného) odsuzujícího rozsudku. Trestní řízení v jeho případě trvalo dva roky a devět měsíců, což je prvek výrazně tento případ odlišující od věci naposledy zmíněné v předchozím odstavci (sp. zn. 16 Co 353/2013), s níž jinak, dle názoru odvolacího soudu, vykazuje největší podobnost z hlediska povahy trestné činnosti i následků. Také v tomto případě se totiž fakt trestního stíhání nejvýrazněji projevil v psychické zátěži a v této podobě prolнул do soukromého života žalobce, ať již se jednalo o manželskou nepohodu či ztrátu energie v podnikání. Na druhou stranu nebyly zjištěny žádné konkrétní dopady do žalobcova života v souvislosti s tvrzeným poškozením žalobcova dobrého jména či jeho pověsti jako podnikatele. Žalobce ani netvrdil, že by se setkával s konkrétními projevy odsudků ve svém okolí či že by přišel o konkrétní obchody, jejichž zmaření by bylo lze připisovat poškození jeho pověsti v podnikatelském prostředí (ve své účastnické výpovědi naopak uvedl, že spolupráce s obchodními partnery přerušena nebyla). Svou ztrátu v podnikání sám dával do souvislosti především s úbytkem energie v důsledku psychické nepohody a stresu. Nelze hovořit ani o žádné medializaci jeho případu, když náhodný záběr žalobce v televizní reportáži věnované jiné kauze je z tohoto pohledu zcela bez významu.
14. Po zohlednění všech relevantních kritérií, především povahy trestní věci, délky trestního řízení i negativních dopadů do osobnostní sféry žalobce je možno přisvědčit soudu I. stupně v jeho závěru, že žalovanou poskytnuté morální zadostiučinění v podobě konstatace porušení práva a omluvy nelze shledat jako dostatečné odčinění nemajetkové újmy, nýbrž je na místě přiznat zadostiučinění peněžité. V případech majetkové trestné činnosti, které byly popsány shora a kde se trestní stíhání projevilo především na psychickém stavu poškozených (viz odst. 12), se výše peněžitého zadostiučinění pohybovala v rozmezí 333 až 1 820 Kč měsíčně. Nejvyšší zadostiučinění, odpovídající částce 1 820 Kč měsíčně, bylo přiznáno ve věci sp. zn. 16 Co 353/2013, v níž byl poškozený ohrožen obdobně vysokým trestem odnětí svobody, současně však byl účinkům trestního stíhání vystaven po trojnásobnou dobu než v nyní posuzovaném případě. S přihlédnutím k těmto skutečnostem má odvolací soud za to, že zadostiučinění, způsobitelnému naplnit svou kompenzační funkci ve smyslu § 31a odst. 2 zákona č. 82/1998 Sb., v daném případě odpovídá částka 40 000 Kč (tj. 1 212 Kč za měsíc trestního stíhání).

15. V souladu s výše uvedenými závěry odvolací soud napadený rozsudek soudu I. stupně ve vyhovujícím výroku o věci samé (ad I) potvrdil podle § 219 o. s. ř. ohledně částky 40 000 Kč s příslušenstvím, představovaným úrokem z prodlení v zákonné výši, jdoucím ode dne následujícího po uplynutí šestiměsíční lhůty od uplatnění nároku u žalované (§ 14 a 15 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb., § 1970 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku a § 2 nařízení vlády č. 351/2013 Sb.). Ve zbývajícím rozsahu tohoto výroku, tj. ohledně částky 35 000 Kč s příslušenstvím byl rozsudek soudu I. stupně podle § 220 odst. 1 písm. a) o. s. ř. změněn a žaloba zamítnuta. V zamítavém výroku o věci samé (ad II) odvolací soud rozsudek soudu I. stupně podle § 219 o. s. ř. jako věcně správný potvrdil.
16. Podle § 224 odst. 2 o. s. ř. odvolací soud znovu rozhodl o nákladech řízení před soudem I. stupně. Jelikož žalobce se svým nárokem v základu uspěl, zatímco jeho výše záležela na úvaze soudu, má podle § 142 odst. 3 o. s. ř. právo na plnou náhradu svých účelně vynaložených nákladů řízení. Ty jsou představovány jednak hotovými výdaji žalobce (cestovným), jednak odměnou a náhradami jeho advokáta. Náklady právního zastoupení sestávají z odměny za šest úkonů právní služby dle § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) advokátního tarifu (převzetí a příprava zastoupení, žaloba, podání ve věci samé ze dne 27. 12. 2016, podání ve věci samé ze dne 31. 8. 2017, účast u jednání dne 7. 9. 2017 a 30. 10. 2017) po 3 100 Kč (§ 7, § 8 odst. 1 a § 9 odst. 4 advokátního tarifu), šesti režijních paušálů po 300 Kč (§ 13 odst. 1 a 3 advokátního tarifu), cestovného na jednání soudu ve výši 438 Kč (vlakem) a 4 372,35 Kč (osobním automobilem, při průměrné spotřebě 6,16 l/100 km, ceně pohonných hmot 28,60 Kč/l, sazbě základní náhrady 3,9 a 772 ujetých km) a náhrady 21% daně z přidané hodnoty ve výši 5 945,18 Kč. K nákladům za právní zastoupení v souhrnné výši 34 255,52 Kč je třeba připočítat ještě cestovné samotného žalobce ve výši 438 Kč. Celková částka náhrady nákladů řízení, jež byla žalobci za řízení před soudem I. stupně přiznána, proto činí 34 693,52 Kč.
17. O nákladech odvolacího řízení bylo rozhodnuto rovněž dle § 142 odst. 3 o. s. ř. ve spojení s § 224 odst. 1 o. s. ř. Žalobci takto náleží částka, která je tvořena odměnou advokáta za dva úkony právní služby (odvolání a účast u jednání odvolacího soudu dne 8. 3. 2018; § 11 odst. 1 písm. d) a g) advokátního tarifu) po 3 100 (§ 7, § 8 odst. 1 a § 9 odst. 4 advokátního tarifu), dvěma režijními paušály po 300 Kč (§ 13 odst. 1 a 3 advokátního tarifu), jízdným ve výši 649 Kč (vlakem) a náhradou 21% daně z přidané hodnoty ve výši 1 564,29 Kč, celkem 9 013,29 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat dovolání do dvou měsíců od doručení rozhodnutí k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu I. stupně, jestliže rozhodnutí odvolacího soudu závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak (§ 237, § 239 a § 240 odst. 1 o. s. ř.). Přípustnost dovolání je oprávněn zkoumat jen dovolací soud. V části týkající se výroku o nákladech řízení není proti tomuto rozhodnutí dovolání přípustné (§ 238 odst. 1 písm. h/ o. s. ř.).

Praha 8. března 2018

JUDr. Markéta Wildová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Abrahámová.